

Řetěz ze železa
CASSANDRA CLARE

POSLEDNÍ HODINA KNIHA DRUHÁ

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Řetěz ze železa

CASSANDRA CLARE
je autorkou těchto knih:

Série NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ
MĚSTO Z POPELA
MĚSTO ZE SKLA
MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ
MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ
MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

Série PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNA

Série TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI
PÁN STÍNŮ
KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

Série NEJSTARŠÍ KLETBY

Spoluautor Wesley Chu
RUDÉ SVITKY MAGIE
ZTRACENÁ BÍLÁ KNIHA

KODEX LOVCŮ STÍNŮ
Spoluautor Joshua Lewis

BANEOVY KRONIKY

Spoluautorky Sarah Rees Brennan a Maureen Johnson

PŘÍBĚHY Z AKADEMIE LOVCŮ STÍNŮ

*Spoluautorky Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson
a Robin Wasserman*

DUCHOVÉ STÍNOVÉHO TRHU

*Spoluautorky Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson,
Kelly Link a Robin Wasserman*

Řetěz ze železa

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÍ HODINA

KNIHA DRUHÁ

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2021 by Cassandra Clare
Cover photo – Illustration ©2020 by Cliff Nielsen
Cover design by Nick Sciacca © 2021 by Simon & Schuster, Inc.
Translation © Pavel Kaas, 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již živými, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Řetěz ze železa

Z anglického originálu *The Chain of Iron*, poprvé vydaného v roce 2021 v nakladatelství Margaret K. McElderry Books / Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas New York, NY 10020, přeložil Pavel Kaas
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2022

Editorka Marie Iljašenko
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-276-0279-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Věnováno Ricku Riordanovi.
Děkuji, že jsem směla použít
vznešené jméno di Angelo.

ČÁST PRVNÍ

HRÁTKY

Brzy o mejch zvláštních hrátkách ještě uslyšíte. Z poslední prácičky jsem si v láhvi od zázvorovýho piva schoval pravou červenou, ale zhoustla jako lepidlo, takže se s ní nedá psát. Červený inkoust snad postačí.

– Jack Rozparovač

LONDÝN: EAST END

Mít znovu lidské tělo bylo zvláštní a nové zároveň. Znovu cítil, jak mu vítr čechrá vlasy a studené sněhové vločky ho štípou do tváře, zatímco si vykračoval po dlažebních kostkách. Znovu si máchal pažemi do kroku.

Bylo těsně po rozednění a ulice byly většinou prázdné. Jen tu a tam zahlédl pouličního prodavače, jak tlačí svůj vozík zasněženou ulicí, nebo metařku v zástěře a šátku spěchající za svou úmornou prací.

Když obcházel hromadu sněhu, zakopl a zamračil se. Je tak slabý. Zoufale potřebuje sílu. Bez ní nemůže pokračovat.

Před ním se mihl temný stín. Jakýsi starý muž v dělnické kombinéze s čepicí staženou nízko do čela vklouzl do uličky odbočující z hlavní třídy. Tam se usadil na bednu a opřel se zády o cihlovou zeď. Sáhl do zánadří odřené kombinézy, vylovil láhev ginu a odšrouboval ji.

Neslyšně se k starci přiblížil uličkou. Vysoké zdi tyčící se po obou stranách bránily pronikání dosud slabého denního svitu. Stařec k němu vzhlédl kalnýma očima. „Vo co de?“

Příšeřím se zalesklo ostří z adamasu. A znovu a znovu, jak se opakovaně nořilo do starcovy hrudi. Rudý gejzír barvil šarlatovou mlhou špinavý sníh.

Zabiják přidřepł na bobek a nadechl se. Energie mužova umírání, jediná užitečná věc, kterou mu smrtelník mohl poskytnout, do

Řetěz ze železa

něj proudila skrze nůž. Vstal a usmál se s pohledem obráceným ke kalné obloze. Už se cítil lépe. Už byl silnější.

Už brzy bude natolik silný, aby se mohl utkat se svými skutečnými nepřáteli. Když se otáčel k odchodu z uličky, šeptal si pro sebe jejich jména.

James Herondale.

Kordélie Carstairsová.

I

ZÁŘNÁ SÍŤ

*A stále sedí, mladá v zemi staré,
tiše tu nad sebou rozjímá,
a muže láká v zářnou síť, již tká,
až srdce, tělo, život skončí v její moci.
Růže a mák jsou její květy; však kde
jich není, ó Lilith, která šíříš vůni
a hebké polibky a sladký spánek, budou pastí?
– Dante Gabriel Rossetti, „Body’s Beauty“*

Nad městem Londýnem se usadila hutná zimní mlha, jež rozprostřela svá chapadla ulicemi, zahalila budovy do matného pozlátka a živořícím stromům podél dlouhé zanedbané příjezdové cesty propůjčila mrtvolně šedý přísvit. Právě touto cestou k Chiswick House přijížděla v kočáře Lucie Herondaleová. Dům rozeznávala pouze podle střechy, jež se tyčila z mlhy jako vrchol himálajského štítu nad příkrovem mraků.

Svého koně Baliose nechala stát pod vstupním schodištěm. Přehodila mu houni přes hřbet, zlehka ho políbila na čenich a vykročila zanedbanou terasovitou zahradou. Minula rozpraskané a poničené sochy Vergilia a Sofokla, nyní již zarostlé bujícími popínavými rostlinami, jejichž úponky ovíjely a zakrývaly i ulomené kamenné končetiny povalující se v trávě. Další sochy byly zčásti

zahaleny splývajícími větvemi stromů a dávno neudržovanými keři. Na první pohled to působilo dojmem, jako by divoce se rozrůstající rostlinstvo sochy přímo požíralo.

Když našla cestu pobořeným růžovým altánem, došla Lucie nakonec až ke staré cihlové kůlně uprostřed zahrady. O střechu kůlna přišla už dávno; Lucii připadalo, jako by narazila na opuštěnou pastýřskou boudu někde na vřesovišti. Dokonce se z ní klikatil i tenký pruh šedého kouře. Odehrávat se to v románu *Krásná Kordélie*, připotácel by se sem přes vřesoviště šílený, ale pohledný vévoda, jenže nic se nikdy neodehraje tak, jak se o tom píše v knihách.

Všude kolem kůlny viděla nevelké kopečky hlíny, pod nimiž v posledních čtyřech měsících spolu s Grace pohřbily výsledky svých neúspěšných experimentů – těla uhynulých ptáků nebo kočkami zabitých krys a myší, které zkoušely znovu a znovu přivést k životu.

Zatím nefungovalo nic. A to Grace nevěděla všechno. Netušila, že Lucie má schopnost ovládat mrtvé. Nevěděla, že se Lucie pokouší *přikazovat* těm mrtvolkám, aby se vrátily do života, že se k nim snaží *proniknout*, aby zachytila něco, co by mohla přivést zpět do světa živých. Nic z toho zatím nezabíralo. Zdálo se, že to, co Lucie v mrtvých dokáže ovládat, těla s jejich smrtí opustilo.

O ničem z toho se Lucie před Grace nezmínila ani slůvkem.

Lucie nad chmurnými úvahami rezignovaně pokrčila rameny a zamířila k masivním dřevěným dveřím. Občas se sama sebe ptala, k čemu tu jsou dveře, když domek nemá střechu. Teď však vyfukala smluvený signál a čekala.

Okamžitě uslyšela kroky a vzápětí zaskřípěla závora. Dveře se rázně otevřely. Za nimi stála Grace Blackthornová. Ve tváři se jí nehnul ani sval. Rozpuštěné vlasy splývající na ramena se jí i v tom vlhkém počasí stříbřitě leskly. „Tys přišla,“ řekla a znělo to spíš překvapeně než potěšeně.

„Přece jsem to slíbila,“ odvětila Lucie a protáhla se kolem Grace. Vnitřek zahradního domku představovala jediná místnost s podlahou z udusané hlíny, nyní téměř zmrzlé.

Na zdi visel na hrubě tepaných hácích erbovní meč rodu Blackthornových. Pod ním byl ke zdi přiražený stůl, na němž trů-

nila improvizovaná laboratoř – řady kolon a skleněných lahví, hmoždír s tloukem, tucty zkumavek. Zbytek plochy stolu zabíraly nejrůznější balíčky a plechovky, některé poloprázdné, z jiných už zbyly jen na hromádku naházené prázdné obaly.

Vedle stolu plápolal oheň založený přímo na zemi. To byl zdroj kouře linoucícího se tam, kde kdysi bývala střecha. Oheň byl nepřírozně tichý a neolizoval dřevěná polena, nýbrž hromadu kamenů, a jeho nazelenalé plameny chtivě vyšlehovaly vzhůru, jako by chtěly strávit železný kotel zavěšený na háku nad ohněm. V kotli vřel jakýsi černý lektvar, který vydával zemitý a zároveň chemický pach.

Lucie pomalu přistoupila k druhému, většímu stolu. Na tom spočívala rakev. Pod jejím skleněným víkem viděla Jesseho, přesně takového, jako když byli naposledy spolu – bílá košile, černé vlasy měkce splývající po zátylku. Oční víčka připomínala bledé pŕlměsíčky.

Lucie se ve svém snažení neomezovala jen na ptáky, netopyřy a myši. Snažila se přimět k návratu do světa živých i Jesseho, i když si to mohla dovolit vždycky jen krátce, když Grace pro něco šla a nechala ji s Jesseho tělem samotnou. Dařilo se jí však ještě hůř než se zvířaty. Jesse nebyl prázdný jako ti živočichové – něco v něm cítila: život, sílu, duši... Ať to ale bylo cokoliv, bylo to uvězněno kde-si mezi životem a smrtí a ona s tím nemohla hnout. I při pouhém snažení pociťovala slabost a nevolnost, jako by dělala něco špatně.

„Už jsem nevěřila, že přijdeš,“ namítla příkře Grace. „Čekám tu celou věčnost. Sehnalas durman?“

Lucie sáhla do kapsy pro titěrný balíček. „Nebylo snadné zmizet. A nemůžu se zdržet dlouho. Večer mám schůzku s Kordélií.“

Grace si od ní balíček vzala a roztrhla ho. „To kvůli té zítřejší svatbě? Co ty s tím máš společného?“

Lucie se na Grace upřeně podívala, ale zdálo se, že Grace tomu opravdu nerozumí. Často se zdálo, že Grace nechápe, proč lidé něco dělají, pokud odpověď byla *proto, že tak se chovají přátelé*, nebo *protože to děláš pro někoho, koho máš ráda*. „Jsem Kordéliina starosvatka,“ řekla. „Povedu ji k oltáři, ale také jí musím pomáhat a podpořit ji před obřadem. Dnes večer si s ní vyjdu, aby...“

Grace vysypala balíček do kotle, až to prudce zasyčelo. Ke stropu vyšlehl záblesk plamene následovaný obláčkem octově páchnoucího kouře. „Nemusíš mi to vysvětlovat. Jsem si jistá, že mě Kordélie nemá zrovna v lásce.“

„Já s tebou o Kordélii diskutovat nebudu,“ vypravila ze sebe přes záchvat kašle Lucie.

„Já na jejím místě bych nejednala jinak,“ řekla Grace. „Diskutovat ale nemusíme o ničem. Nezvala jsem tě kvůli planým tlachům.“

Sklopila zrak ke kotli. Mlha a kouř se v nevelké místnosti spojily a obklopily Grace mlžnou svatozáří. Lucie si zamnula ruce v rukavicích. Cítila, jak jí zrychluje tep, když Grace začala odříkávat: „*Hic mortui vivunt. Igni ferroque, ex silentio, ex animo. Ex silentio, ex animo! Resurget!*“

Zatímco Grace deklamovala, směs začala vřít mocněji, plameny začaly syčet a šlehalo výš a výš, až k okraji kotle. Trocha směsi vyublala ven a rozstříkla se po zemi. Lucie instinktivně uskočila, když ze země vyrazily zelené výhonky, z nichž vzápětí vypučely stonky, listy a poupata. Stvoly se po pár sekundách pnuly téměř do výšky jejich kolen.

„Funguje to,“ zajíkla se. „Ono to opravdu funguje!“

Gracina obvykle bezvýrazná tvář se na okamžik zachvěla radostí. Přistoupila k rakvi a Jesse...

Tak rychle, jak vyrostly, květy zase uschly a opadaly ze stonků. Bylo to jako sledovat děj ve zrychleném záběru. Lucie bezmocně přihlížela, jak listy opadávají a stébla schnou, praskají a lámou se vlastní vahou.

Grace stála jako přimrazená a zírala na mrtvé rostliny na zemi. Pak pohlédla na rakev – ale Jesse se nepohnul.

Pochopitelně.

Grace stála jako solný sloup.

„Řeknu Christopherovi, aby mi příště sehnal čerstvější,“ ozvala se Lucie. „Nebo silnější činidla. Něco musíme dělat špatně.“

Grace přistoupila až k bratrově rakvi. Položila dlaň na sklo. Pohybovala rty, jako by něco šeptala; Lucie však nedokázala odezírat. „Problém není v kvalitě ingrediencí,“ řekla pak potichu a chladně

Grace. „Problém je v tom, že příliš spoléháme na vědu. Aktivátory, činidla... věda je žalostně omezená, pokud jde o takové výkony, jako je ten, o který se tu pokoušíme.“

„Jak to můžeš vědět?“

Grace ji sjela ledovým pohledem. „Já vím, že si o mně myslíš, že jsem hloupá, protože jsem neměla žádné soukromé učitele jako vy,“ řekla, „ale v Idrisu jsem stihla pár knih přečíst. Popravdě řečeno jsem nastudovala bezmála celou knihovnu.“

Lucie musela uznat, že Grace má alespoň částečně pravdu – netušila, že se Grace zajímá o četbu nebo vůbec o cokoli jiného než mučení mužů a vzkříšení Jesseho z mrtvých. „Pokud se nemáme spoléhat na vědu, co navrhuješ?“

„Samozřejmě magii.“ Grace to vyslovila, jako by poučovala dítě. „Ne ale tuhle... tuhle dětskou hru, pracovní kouzla vyčtená z knihy, kterou se moje matka ani neobtěžovala schovávat.“ Spíš ta slova vyplivla, než vyslovila. „Moc musíme načerpat z jediného místa, kde se dá získat.“

Lucie ztěžka polkla. „Ty myslíš černou magii. Získávání moci z mrtvých a její využívání k očarování jiných mrtvých.“

„Někteří tento druh magie považují za zlo. Já ho ale mám za nutnost.“

„No, já tomu říkám zlo,“ namítla Lucie a nedokázala přitom potlačit podrážděnost. Zdálo se, že Grace dospěla k rozhodnutí bez ní, což Lucii rozhodně nepřipadalo fér. „A já zlé věci dělat nechci.“

Grace netrpělivě zavrtěla hlavou na znamení, že Lucie dělá z komára velblouda.

„Musíme si o tom promluvit s nějakým nekromantem.“

Lucie se otrásla. „S nekromantem? To rozhodně ne. Spolek by nám to zakázal, i kdybychom náhodou nějakého dokázaly najít.“

„A má k tomu svoje důvody,“ odsekla Grace ostře a povytáhla si sukně. Zdálo se, že se chystá domek opustit. „To, co musíme udělat, není úplně dobré. Rozhodně ne v tom smyslu, v jakém si většina lidí dobro představuje. Ale tos věděla od začátku, Lucie, takže si přestaň hrát na to, že jsi lepší než já.“

„Ne, Grace.“ Lucie jí zastoupila cestu. „Tohle já nechci a nevěřím, že by to takhle chtěl Jesse. Nemohly bychom si promluvit s čarodějem? S někým, komu Spolek důvěřuje?“

„Spolek jim možná věří, ale já ne.“ Grace zaplanuly oči. „Rozhodla jsem, že bychom měly spolupracovat, protože se mi zdálo, že Jessemu se líbíš. Mého bratra jsi ale znala velmi málo, a vůbec ne, když byl ještě naživu, tak si nehraj na nějakého experta. Já jsem jeho sestra a já ho přivedu zpět, ať k tomu bude potřeba udělat cokoliv a jakýmikoliv prostředky. Rozumíš, Lucie?“ Grace se zhluboka nadechla. „Je na čase se rozhodnout, jestli ti záleží víc na té tvé svatosti, nebo na tom, abys mému bratrovi navrátila život.“

Kordélie Carstairsová přivřela oči, když Risa přitlačila na hřeben z želvoviny. Zachytil se v husté hřívě tmavě rudých vlasů vyčesaných do složitého účesu, o němž jí komorná tvrdila, že je teď nesmírně moderní.

„Nemusíš se s tím dnes tak namáhat,“ namítla Kordélie. „Je to jen sánkařský piknik. Budu mít vlasy rozčuchané, i kdybys je sponkami a hřebeny úplně prošpikovala.“

Risin nesouhlasný pohled ji přesvědčil, že klást odpor nemá smysl. Kordélie usoudila, že Risa pokládá za svoji povinnost postarat se, aby se její svěřenkyně svému snoubenci líbila. Koneckonců, bere si Jamese Herondalea, skvělou partii podle měřítek jakékoliv společnosti, ať lovců stínů, nebo civilů – mladíka pohledného, bohatého, z dobré rodiny, a navíc ještě milého.

Nemělo smysl říkat, že nezáleží na tom, jak vypadá. Jamesovi by bylo jedno, kdyby se ukázala v róbě do opery, i kdyby přišla úplně nahá. Nemělo ale smysl snažit se to Rise vysvětlit. Nic by tím nezískala, naopak – bylo příliš riskantní vysvětlovat to komukoliv.

„*Dokhtare zibaye man, tou ayeneh knodet ra negah kon,*“ řekla Risa a nastavila Kordélii stříbrné zrcadlo. *Má krásná dcero, podívej se do zrcadla.*

„Vypadá to nádherně, Riso,“ musela Kordélie uznat. Perlové hřebínky v temně rubínové hřívě oslnivě zářily. „Jak chceš ale tohle zítra překonat?“

Risa jen mrkla. Aspoň někdo se na zítřek těší, pomyslela si Kordélie. Pokaždé, když pomyslela na svou svatbu, měla chuť skočit z okna.

Zítra bude v tomto pokoji sedět naposledy a matka a Risa jí budou vlétat hedvábné květiny do jejích dlouhých, hustých vlasů. Zítra se bude muset tvářit, že je zrovna tolik šťastná, jako je dokonale oblečená. Pokud bude mít hodně velké štěstí, většina svatebních hostů bude zaujata hlavně jejím oblečením. Doufat se dá ostatně vždycky.

Risa ji zlehka pleskla po rameni. Kordélie se poslušně zvedla, naposledy se zhluboka nadechla, než jí Risa utáhla tkaničky korzetu, vypnula prsa a narovнала páteř. Hlavním účelem korzetu, pomyslela si Kordélie podrážděně, je přimět ženu, aby si důkladně uvědomila, jak se její postava liší od naprosto nedosažitelného společenského ideálu.

„Dost!“ zaprotestovala hlasitě, když se jí kostice zařízly do kůže. „Doufala jsem, že si na tom pikniku dám taky něco k jídlu, víš?“

Risa obrátila oči v sloup. Zvedla zelené sametové šaty a Kordélii do nich navlékla. Pak jí povytáhla dlouhé vypasované rukávy a upravila nadýchanou bělostnou krajku na manžetách a dekoltu. Následoval proces zapínání spousty titěrných knoflíků na zádech. Šaty padly tak těsně, že by se do nich bez korzetu Kordélie nevešla. Když vzpažila, aby jí Risa mohla přehodit Cortanu přes záda, zatřpytil se Kordélii na levé ruce prsten Herondaleů jako z dálky viditelná známka jejího zasnoubení.

„Měla bych si pospíšet,“ poznamenala Kordélie, když jí Risa podala malou hedvábnou kabelku a rukávník, aby ji nezábly ruce. „James si potrpí na dochvilnost.“

Risa rázně kývla, což bylo v jejím podání totéž jako vřelé objetí na rozloučenou.

A je to pravda, pomyslela si Kordélie, když za šustění šatů sestupovala po schodech. James se *skutečně* sotvakdy opozdil. Povinností snoubence bylo doprovázet dámu na večírky a večere, nosit jí limonádu a vějíře a být jí k dispozici jako tanečník. James svoji úlohu zastával na výbornou. Celou sezónu jí věrně dělal partnera

na všech těch k uzoufání nudných akcích Spolku, jinak ho ale vídala zřídka. Občas se k ní a ostatním přátelům připojil při těch skutečně příjemných příležitostech, jako bývala odpoledne v Dábově taverně nebo čaje u Anny, ale i tehdy působil roztržitě a ustaraně, jako by byl duchem někde úplně jinde. Promluvit si o společné budoucnosti neměli téměř šanci a Kordélie si vlastně ani nebyla jistá, co přesně by říkala, kdyby tu možnost měla.

„Lejlo?“

Kordélie právě vycházela hlavním vchodem zdobeným mozaikou s meči a hvězdami. Rozhlédla se, ale nikoho neviděla. Až po chvíli jí došlo, že její matka Sona stojí u okna v průčelí domu. Jednou rukou držela odhrnutý závěs, druhou měla položenou na kulatícím se břiše.

„Jsi to ty,“ řekla Sona. Kordélie si nemohla nevšimnout čím dál tím temnějších stínů pod matčinými očima. „Kam zase jdeš?“

„Pouncebyovi pořádají na Parliament Hillu sáňkařský piknik,“ řekla Kordélie. „Jsou sice příšerně nudní, ale Alastair jde taky a mě napadlo, že bych tam mohla přijít na jiné myšlenky a nemusela pořád myslet na zítřek.“

Sona se pousmála. „Nervozita před svatbou je naprosto normální, milá Lejlo. Já jsem měla tu noc před svatbou s tvým otcem takový strach, že moc nescházelo a ujela bych prvním ranním vlakem do Konstantinopole.“

Kordélie se krátce, zprudka nadechla, jako by užuž chtěla něco říct, a matčin úsměv pohasl. *Ach jo*, pomyslela si Kordélie. Uplynul týden od chvíle, kdy byl její otec Eliáš Carstairs propuštěn z uzavřeného oddělení Basiliady, nemocnice lovců stínů v Idrisu. Pobyl si tam celé dlouhé měsíce – rozhodně mnohem déle, než původně čekali – aby se zbavil svých problémů s alkoholem, o nichž všichni tři ostatní členové rodiny Carstairsových věděli, ale nikdy se o nich slovem nezmínili.

Doma ho čekali už před pěti dny. Ani se jim ale neozval, s výjimkou strohého dopisu odeslaného z Francie. Žádný slib, že se vrátí na Kordéliinu svatbu. Byla to trapná situace, o to trapnější, že ani Kordéliina matka, ani její bratr Alastair nebyli ochotni o tom diskutovat.

Kordélie se zhluboka nadechla. „*Mâmân*, já vím, že pořád doufáš, že by otec mohl dorazit včas na svatbu...“

„Nedoufám. Já to vím,“ prohlásila Sona. „Ať ho zdrželo cokoliv, svatbu své jediné dcery si ujít nenechá.“

Kordélie se musela držet, aby užasle nezavrtěla hlavou. Jak může mít matka ještě takovou víru? Otec kvůli své „nemoci“ zmeškal tolikery narozeniny, dokonce i Kordéliinu první runu. To kvůli této nemoci byl nakonec zatčen a poslán do Basiliady v Idrisu. Teď by měl být vyléčen, ale jeho dosavadní nepřítomnost nevěstila nic dobrého.

Na schodech se rozlehl dupot a ve vstupní hale se objevil Alastair s rozevlátými tmavými vlasy. V novém tvídovém zimním kabátu vypadal skvěle, dokonce i když se mračil.

„Alastaire,“ oslovila ho Sona. „Ty také půjdeš na ten sáňkařský piknik?“

„Nikdo mě nepozval.“

„To není pravda,“ ozvala se Kordélie. „Alastaire, vypravila jsem se jen proto, že ty máš jít taky!“

„Je mi to moc líto, ale moje pozvánka se nejspíš někam ztratila,“ máchl Alastair odmítavě rukou. „Já si zábavu dokážu opatřit sám, matko.“

„Víte co, vy dva?“ zaškaredila se Sona a zavrtěla hlavou. To Kordélii přišlo velice nespravedlivé. Ona přece pouze uvedla na pravou míru Alastairovu lež.

Sona se prohnula v bedrech a vzdychla. „Budu muset s Risou probrat ten zítřek. Ještě se toho musí spousta zařídit.“

„Ty bys měla *odpočívat*,“ zavolal za matkou Alastair, ale ta už kráčela chodbou ke kuchyni. V okamžiku, kdy se ztratila z dohledu, otočil se Alastair rozhněvaně ke Kordélii. „Ona čeká na otce?“ zasyčel tiše. „Pořád ještě? Proč se musí tak mučit?“

Kordélie bezmocně pokrčila rameny. „Miluje ho.“

Alastair si odfrkl. „*Chi! Khodah margam bedeh*,“ prohlásil hrubě v jejich mateřštině.

„Láska nedává vždycky smysl,“ řekla Kordélie a Alastair rychle uhnul pohledem. V Kordéliině přítomnosti se o Charlesovi

nezmínil už pár měsíců, a přestože dostával dopisy nadepsané Charlesovým pečlivým rukopisem, nejeden z nich našla Kordélie neotevřený v koši. Po chvíli dodala: „Kéž by dal alespoň vědět, že je v pořádku – už kvůli matce.“

„Vrátí se, až jemu se to bude hodit. A jak ho znám, objeví se v tu nejméně vhodnou dobu.“

Kordélie uhladila prstem jemný perzián rukávnicku. „Ty nechceš, aby se vrátil, Alastaire?“

Alastair se na ni podíval očima jakoby zahalenýma neproniknutelným závojem. Celé roky Kordélii ochraňoval před pravdou, omlouval otcovy „návaly nemoci“ a častou nepřítomnost. Kordélie se teprve před několika měsíci dozvěděla, jakou cenu Alastair za svoji snahu zaplatil. Teď už věděla o těch neviditelných jizvách na duši, které tak usilovně skrýval.

Zdálo se, že se chystá odpovědět, když se pod okny ozval dusot koňských kopyt tlumený stále padajícím sněhem. U kandelábru před domem zastavil tmavý kočár. Alastair odhrnul závěs a zamračil se.

„Ten je Fairchildových,“ poznamenal. „James se ani neobtěžuje tě vyzvednout a posílá za sebe svého *parabáta*?“

„Tohle bylo nespravedlivé,“ odsekla Kordélie, „a ty to víš.“

Alastair znejistěl. „Asi máš pravdu. Herondale je docela svědomitý.“

Kordélie sledovala, jak Matthew Fairchild svižně seskočil z kočáru. Nedokázala se ubránit náhlému přívalu obav – co když James zpanikařil a poslal Matthewa, aby to s ní večer před svatbou ukončil?

Nebud' směšná, napomenula se v duchu Kordélie. Matthew si pískal, když stoupal po schodech. Země byla pokrytá sněhem sem tam zneuctěným šlépějemi. I za tu chvíli ulpěly Matthewovi na ramenu kabátu s kožešinovým límcem bělostné krystalky vloček. Třpytily se mu i v blond vlasech a tváře rámované výrazně vysedlými lícními kostmi měl zrudlé zimou. Vypadal jako anděl od Caravaggia poprášený sněhem. Přece by si nepohvizdoval, kdyby přinášel špatné zprávy?

Kordélie otevřela dveře. Matthew stál přímo proti ní nad scho-dištěm a oklepal si sních ze šněrovacích bot. „Bud' zdráva, drahoušku,“ pozdravil ji. „Přišel jsem tě odvézt na vysokánský kopec, ze kterého se pak budeme řídit na vratkých a neovladatelných kusech dřeva.“

Kordélie se usmála. „To zní lákavě. A co budeme dělat pak?“

„Sice se to těžko vysvětluje,“ odpověděl Matthew, „ale pak na ten kopec vylezeme zpátky a budeme to opakovat znovu a znovu. Prý to nějak souvisí s posedlostí sněhem.“

„Kde je James?“ přerušil ho Alastair. „Víš, ten, co tu měl původně být.“

Matthew sjel Alastaira znechuceným pohledem. Kordélii se sevřelo srdce jako pokaždé v podobné situaci. Takhle to teď bylo vždycky, když se Alastair setkal s někým ze Zbojníků. Posledních několik měsíců jako by byli všichni na Alastaira alergičtí, ona netušila, proč tomu tak je, a zeptat se si netroufala. „James byl odvolán k důležitému úkolu.“

„Jakému?“ nedal se odbýt Alastair.

„To není tvoje starost,“ odvětil Matthew se zjevným potěšením. „Ty máš docela jiné, ne?“

V Alastairových černých očích se zablýsklo. „Neradil bych ti, abys mou sestru zavlekl do nějakých potíží, Fairchilde,“ řekl pak. „Já vím, v jaké společnosti ty se pohybuješ.“

„Nech toho, Alastaire,“ vložila se do toho Kordélie. „Opravdu se tomu Pouncebyovic pikniku chceš vyhnout, nebo jsi jen dráždil matku? A pokud platí to druhé, svezeš se se mnou a s Matthewem?“

Alastair šlehl pohledem po Matthewovi. „Proč vlastně nemáš klobouk?“

„Abych schovával tyhle vlasy?“ Matthew pyšně pohodil zlatou hřívou. „Proč zakrývat slunce?“

Alastair nasadil naprosto znechucený výraz. „Já se jdu projít,“ prohlásil pak.

Bez dalších řečí rázně vykročil do zasněženého večera. Zvuk jeho energických kroků rychle utlumila sněhová pokrývka.